

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Г.
като разгледа докладваното от Ванина Младенова Въззивно гражданско дело № 20211100507625 по описа за 2021 година

Производството е по реда на [чл. 258](#) и сл. ГПК.

С Решение № 20098007/17.04.2021 г., постановено по гр. д. № 50993/2020 г. по описа на СРС, 126 състав, са отхвърлени предявените от Г. С. К. срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1248,17 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 19.10.2017 г. до 06.07.2020 г., заедно със законната лихва от 19.10.2020 г. до окончателното плащане, както и сумата от 185,24 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от деня, следващ падежа на всяко вземане до 18.10.2020 г.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът е осъдена да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР сумата от 100 лева разноски.

В срока по [чл. 259, ал. 1 ГПК](#) е подадена въззивна жалба от ищеца Г. С. К.. Изложени са съображения за необоснованост и неправилност на обжалваното решение. Поддържа, че липсата през процесния период на нормативна уредба за преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен, следва да бъде преодоляна с приложението на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Изложени са аргументи, че с оглед разясненията, дадени в т. 23 от ТР №6/06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС и това, че в действащия ЗМВР няма законова делегация, препращаща към ЗДСл, то същия намира приложение, като с оглед чл. 67, ал. 3 ЗДСл минималните и максималните размери на възнагражденията за държавните служители не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Предвид това, че допълнителните възнаграждения не могат да бъдат в по-нисък размер от определените в трудовото законодателство, то следва приложение да има НСОПЗ. Счита, че в ЗМВР липсва разпоредба, която установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време от 8 часа, поради което се прилага чл. 140, ал. 1 КТ.

Изложено е, че часовете, получени над определената за месец или за тримесечие норма часова, след преобразуването им с коефициента по чл. 9, ал. 2 от наредбата, са извънреден труд, за който се дължи възнаграждение. Иска се да бъде отменено решението и да се постанови друго, с което предявените искове да бъдат уважени. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо, поради което следва да бъдат обсъдени доводите относно правилността му.

Първоинстанционният съд е сезиран с искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2, вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 1779,90 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 19.10.2017 г. до 06.07.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сумата от 294,07 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 01.01.2018 г. до 18.10.2020 г.

С определение от 21.01.2021 г. на СРС, постановено в открито съдебно заседание, е допуснато изменение на исковете по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК, като същите се считат предявени за сумата от 1249,17 лв., а иска за мораторна лихва за сумата от 185,24 лв. На основание чл. 233 ГПК производството по делото е прекратено в частта по иска за главница за сумата над 1249,17 лв. до първоначално предявения размер от 1779,90 лв. и иска за мораторна лихва за сумата над 185,24 лв. до първоначално предявения размер от 294,07 лв. Определението в частта, с която е прекратено производството, е влязло в сила като необжалвано.

Безспорно и видно от представените писмени доказателства, че през процесния период страните са били обвързани от валидно служебно правоотношение, възникнало на основание ЗМВР, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „командир на екип“ в сектор ПГ и СД в Осма РСПБЗН към СДПБЗН при ГДПБЗН-МВР, в рамките на което е полагал труд на 24-часови смени, от които между 22,00 и 06,00 часа /8 часа/ през нощта, а отработеното работно време се е изчислявало сумирано.

Като писмено доказателство по делото е приета справка за дадените дежурства от Г. С. К. за периода 19.10.2017 г. - 06.07.2020 г.

Съгласно заключението на приетата в хода на първоинстанционното производство съдебно - счетоводна експертиза, която настоящият съдебен състав кредитира изцяло по реда на чл. 202 ГПК като компетентна и обоснована, за исковия период ищецът е положил общо 190 дежурства и е отработил общо 4560 часа, от които 1520 нощни часове. Според вещото лице общият брой отработени часове след превръщането на нощните часове в дневни е 4777,14 часа. Разликата между реално отработените от ищеца часове и нормата за всеки отчетен тримесечен период без превръщането на нощните часове в дневни, е 32 часа извънреден труд. Разликата между реално отработените от ищеца часове и нормата за всеки

отчетен тримесечен период след превръщането на нощния труд в дневен, е 206,86 часа извънреден труд. Съгласно заключението налице е отработено време над нормалната продължителност, без превръщане на нощните часове в дневни, за периода януари-март 2018 г. от 16 часа, юли-септември 2018 г. от 8 часа и януари-март 2019 г. от 8 часа, а след превръщането на нощните часове в дневни е налице отработено време над нормалната продължителност за периода октомври-декември 2017 г. от 10,29 часа, януари-март 2018 г. от 34,29 часа, юли-септември 2018 г. от 29,71 часа, октомври-декември 2018 г. от 24 часа, януари-март 2019 г. от 26,29 часа, април-юни 2019 г. от 18,29 часа, октомври-декември 2019 г. от 24 часа, януари-март 2020 г. от 24 часа и април-юни 2020 г. от 16 часа. Съгласно заключението възнаграждението за извънреден труд без превръщане на нощните часове в дневни възлиза на 251,55 лв., а възнаграждението за извънреден труд за процесния период с превръщането на нощните часове в дневни е в размер на 1690,44 лв. От ответната страна са извършени плащания за положен извънреден труд за сумата от 441,27 лв. за 60 часа извънреден труд. Няма данни за дължимо и неизплатено възнаграждение за извънреден труд при варианта без превръщане на нощните часове в дневни. След превръщането на нощните часове в дневни неизплатеното възнаграждение за извънреден труд е в размер на 1249,17 лв., представляващи дължимо възнаграждение за 146,86 часа извънреден труд през процесния период. Няма неизплатено обезщетение за забава върху възнаграждението за извънреден труд без превръщането на нощни часове в дневни. Съгласно заключението размерът на обезщетението за забава, изчислено след превръщането на нощните часове в дневни, е в размер на 185,24 лв., считано от първото число на месеца, следващ тримесечието, за което е дължимо съответното възнаграждение до 18.10.2020 г.

Съгласно чл. 176 ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд - чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и безпротивопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време (чл. 143, ал. 1 от КТ). В приложимата към процесния период редакция преди изм. ДВ - бр. 107 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г. чл. 142, ал. 2 КТ предвижда, че работодателят може да установява сумирано изчисляване на работното време - седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 4 месеца. Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР (Изм. и доп. - ДВ, бр. 81 от 2016 г.) нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично, при 5-дневна работна седмица. Съгласно ал. 3 на същата норма работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (ал. 3, изр. 3). Съгласно чл. 187, ал. 5 работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден, възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, като възнаграждението е в размер на 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Предвидено е плащане на възнаграждение за положен нощен труд в чл. 179, ал. 1, пр. 2 ЗМВР, според който за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 часа се изплащат допълнителни възнаграждения при условия и по ред, които са различни от този за извънредния труд. Съгласно чл. 179, ал. 2 ЗМВР, условията и редът за изплащане на тези допълнителни възнаграждения се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер - с негова заповед.

През исковия период са издадени Наредба № 8121з-776/29.06.2016 г. (отм. ДВ. бр. 4 от 14.01.2020 г.), Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г., в сила от 14.08.2018 г., и Наредба № 8121з-1059/26.09.2019 г., в сила от 04.10.2019 г., приети на основание чл. 187, ал. 9 ЗМВР от министъра на вътрешните работи. В чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-776/29.06.2016 г. е предвидено, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В чл. 9 от Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. е предвидено, че за всеки отработен нощен час или за част от него от 22,00 до 6,00 часа на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд. Идентична е разпоредбата на чл. 9 от Наредба № 8121з-1059/26.09.2019 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 99 от 2016 г., в сила от 13.12.2016 г.) от Наредба № 8121з-776/29.06.2016 г. възнагражденията за труд извън редовното работно време се включват в месечното възнаграждение и се изплащат в месеца, следващ отчетния период, при своевременно предоставяне на протоколите във финансовите звена. В цитираните подзаконови нормативни актове не е предвидено правило за преизчисляване на нощния труд в дневен. Такова правило е регламентирано в чл. 31, ал. 2 на Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. - действала в периода 19.08.2014 г. - 02.06.2015 г., съгласно която при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 06,00 часа за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. След отмяната на посочената наредба, са приети Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. /отменена с решение на ВАС по адм. д. № 5450/2016 г., в сила от 11.07.2016 г. / и Наредба № 8121з-779/29.07.2016 г. /в сила от 02.08.2016 г./, които обаче не съдържат аналогична разпоредба на чл. 31, ал. 2 от отменената Наредба от 11.08.2014 г., предвиждаща увеличаване на реално отработените часове нощен труд с посочения коефициент, а е уреден само редът за отчитането на часовете нощен труд.

Съгласно чл. 188, ал. 2 ЗМВР държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 часа, се ползват със специалната закрила по КТ. Ето защо при липсата на специално правило (до изменението на чл. 187, ал. 4 със ЗИД ЗМВР от м.07.2020 г.) и в наредбата, издадена по чл. 187, ал. 9 ЗМВР, за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, е налице нормативна празнота, която съгласно чл. 46, ал. 2 ЗНА следва да се преодолее чрез субсидиарно приложение на чл. 9, ал. 2 от общата НСОРЗ. В чл. 9, ал. 2 от същата е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Посочената в чл. 9 от НСОРЗ методологията е само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане на нормата фактически положен труд. Законодателната уредба при трудовите правоотношения - чл. 261 и сл. от КТ, чл. 7 и чл. 8 (Обн. - ДВ, бр. 9 от 2007 г., в сила от 1.07.2007 г.) от НСОРЗ предопределя за всеки отработен нощен час или за част от него между 22,00 и 6,00 часа на работниците и служителите да се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Разпоредбите на чл. 7, чл. 8, чл. 9 от НСОРЗ се прилагат едновременно. Така при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Положеният нощен труд се отчита и се заплаща увеличено в сравнение с дневния. Увеличението се изразява от една страна в с трансформиране на нощния труд в дневен със съответния коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ по чл. 9 от НСОРЗ и от друга страна - със заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение по чл. 8 НСОРЗ. Този подход на законодателя за това допълнително заплащане на нощния труд е оправдан с оглед на по-големия разход на

умствена и физическа енергия при престиране на работна сила в необичайно за биологичния ритъм на човека време от денонощието (така Решение № 14 от 27.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 405/2011 г., IV г. о., ГК). Възприемането на противното би довело до поставянето на служителите в МВР в неравностойно положение спрямо държавните служители и служителите по трудово правоотношение, които получават допълнителни възнаграждения съгласно разпоредбите на чл. 67, ал. 1 ЗДСл и [чл. 261](#) и [чл. 264 КТ](#). Горното тълкуване е в съответствие и с основния правен принцип за равенство, закрепен в [чл. 6 КРБ](#) и [чл. 14 ЕКЗПЧОС](#) (така Решение № 311 от 8.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1144/2018 г., IV г. о.).

Както бе посочено, съгласно чл. 187, ал. 1 и ал. 3 ЗМВР нормалната продължителност на дневното работно време, установена при подневно отчитане на работното време на държавните служители в МВР, е 8 часа. В ЗМВР липсва норма, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време през процесния период, поради което приложение следва да намери правилото на [чл. 140, ал. 1 КТ](#), съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Както се посочи, нормалната продължителност на дневното работно време, установени при подневно отчитане на работното време на държавните служители в МВР, е 8 часа дневно или 40 часа седмично, поради което отношението между така определената в чл. 187, ал. 1 ЗМВР продължителност и нормалната продължителност на нощното работно време от 7 часа, е 1,143. Общото правило на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ се отнася до изчисляване на положения труд като стойност в часове при сумирано изчисляване на работно време. Специалната разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗМВР не изключва превръщането на нощните часове в дневни с коефициент 1,143, а предвижда възможност в нощния труд да е осем часа, а не седем, както предвижда КТ за работещите по трудово правоотношение. Изключването на възможността положения от служителите на МВР през нощта труд да не се приравнява в дневен, както по отношение на работниците, полагащи труд по трудови правоотношения, е в несъответствие с [чл. 6, ал. 2 КРБ](#).

Освен това, съгласно [чл. 9, ал. 5 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж](#), трудовият стаж на работниците и служителите, работещи при сумирано изчисляване на работното време, се определя, като изработените часове по графика за периода на сумирането, след превръщане на нощните часове в дневни за смените с повече от 4 нощни часа, се разделят на установената за тях нормална продължителност на дневното работно време. Определеният по този начин стаж не може да е по - голям от броя на работните дни за периода на сумирането.

В [чл. 18, ал. 3 НСОПЗ](#) е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време.

С оглед изложените съображения за приложимост на установения в [чл. 9, ал. 2 НСОПЗ](#) коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд и доколкото правилото за преизчисляване на нощните часове в дневни е в съответствие с правилата за заплащане на труда и зачитането на трудовия стаж, настоящият съдебен състав приема, че за процесния период нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1,143, следва да се вземат предвид при решаване на въпроса дали е положен извънреден труд от страна на ищеца, съответно превишаването на нормата следва да се заплати като извънреден труд.

Следва да се посочи, че в решението на СЕС от 24.02.2022 г. по дело С-262/20 г., е прието, че член 8 и член 12, буква а) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от

публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. Отговорено е, че чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Освен това съгласно т. 74 и 76 от решението съображенията от правен и икономически порядък за липсва на преобразуване на нощните часове труд в дневни не отразяват допустима от закона цел, годна да обоснове разлика в третирането.

Предвидените в ЗМВР допълнително възнаграждение за прослужено време за всяка прослужена година в размер на 2% - чл. 178 ЗМВР, основен платен годишен отпуск с продължителност 30 дни и по 1 ден допълнително - чл. 189, ал. 1 ЗМВР, пенсиониране при условията на I категория труд, обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение - чл. 234, ал. 1 ЗМВР, продължителността за полагане на извънреден труд от 280 часа - чл. 187 ЗМВР, безплатна храна и напитки, униформено облекло - чл. 181 ЗМВР, обезщетение по чл. 238 ЗМВР, безплатно пътуване в обществен транспорт - чл. 185 ЗМВР, на които се позовава ответникът в отговора на исковата молба, не могат да обосноват мерки за защита по смисъла на Директивата в решението на СЕС за служителите на МВР, полагачи нощен труд. От постановеното в т. 73 от решението на СЕС е видно, че съгласно постоянната съдебна практика разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, тоест когато е свързана с допустима от закона цел на съответното законодателство и е съразмерна на тази цел.

При така възприетото и по съображения изложени по-горе за приложимостта в случая на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, то съдът приема за установено по делото въз основа на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че дължимата на ищеца сума за извънреден труд е в размер на 1249,17 лв. Вземането за допълнително възнаграждение за последното тримесечие на 2017 г. е дължимо от 01.01.2018 г., с оглед сумираното отчитане на работното време - за тримесечен период, от която дата е дължимо и обезщетение за забава в размер на законната лихва. Обезщетението за забава в размер на законната лихва за периода от първото число на месеца, следващ тримесечието, за което е дължимо съответното възнаграждение до 18.10.2020 г. възлиза на 185,24 лв.

Предвид изложеното предявените икове са основателни в пълния предявен размер.

Изводите на въззивния съд не съвпадат с тези на СРС. Ето защо обжалваното решение следва да бъде отменено, а исковете - уважени.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има жалбоподателя - ищец. Претендира разноски в размер на 450 лв. за адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство, за които е представен договор за правна защита и съдействие от 06.08.2020 г. и разписка от 25.11.2020 г., в която е удостоверено плащането на адвокатско възнаграждение в горепосочения размер /л. 32 от делото на СРС/. С отговора на исковата молба е направено възражение за прекомерност, което с оглед фактическата и правна сложност на делото, положените от адвоката процесуални усилия, както и минималния размер от 330,41 лв., изчислен съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 (изм. и доп. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.) от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, е основателно. Следователно ответникът дължи

на ищеца разноси в размер на 330,41 лв. за възнаграждение на адвокат за първоинстанционното производство.

Ищецът претендира разноси за въззивното производство в размер на 650 лв. за адвокатско възнаграждение съгласно списък по чл. 80 ГПК и представения договор за правна защита и съдействие /л. 36/, в който е отбелязано плащането му в брой. Ответникът е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК. Съдът намира същото за основателно, с оглед минималния размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 (изм. и доп. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.) от Наредба № 1/2004 г., фактическата и правна сложност на делото, разглеждането му пред настоящата инстанция е приключило в едно съдебно заседание, като пред въззивния съд не са събирани доказателства. Следователно ответникът следва да бъде осъден да заплати разноси в размер на 330,41 лв. за възнаграждение на адвокат във въззивното производство.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС сумата от 57,38 - държавна такса за първоинстанционното производство, сумата от 200 лв. за възнаграждение на вещо лице, както и сумата от 28,69 лв. - държавна такса за въззивното обжалване.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20098007/17.04.2021 г., постановено по гр. д. № 50993/2020 г. по описа на СРС, 126 състав, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, БУЛСТАТ: *****, с адрес: гр. София, ул. ***** да заплати на Г. С. К., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „*****“, офис 608, по искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 вр. с чл. 179, ал. 1 вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 1249,17 лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 19.10.2017 г. до 06.07.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 19.10.2020 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 185,24 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от първо число на месеца, следващ тримесечието, за което е дължимо съответното възнаграждение до 18.10.2020 г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноси за възнаграждение за адвокат в общ размер на 660,82 лв. за двете инстанции.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ - МВР, БУЛСТАТ: *****, с адрес: гр. София, ул. ***** , да заплати по сметка на СГС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 57,38 - държавна такса за първоинстанционното производство, сумата от 200 лв. за възнаграждение на вещо лице, както и сумата от 28,69 лв. - държавна такса за въззивното обжалване.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____